

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2009

ת"ט 08-181882 לשכת עו"ד בישראל נ' מוזס

בפני כב' השופט מנחם קליין

התובעת

לשכת עו"ד בישראל
ע"י ב"כ עוה"ד שרגא בודה

נגד

הנתבע

עו"ד אביב מוזס
ע"י ב"כ עו"ד ניסים נברו

פסק דין

"בהגיעך למוסד כלשהוא; בית ספר, צבא, עבודה, למד היטב ושנן את מנהגי המקום, כדי שתוכל להפר אותם בדרך הטובה ביותר"
(רוברט א. היינליין)

רקע

בפניי תביעה בסכום קצוב שהוגשה לפי סעיף 1א81 לחוק ההוצל"פ בסך 1,672 ₪. לשכת עורכי הדין בישראל (להלן: "המשיבה") הוא תאגיד סטטוטורי שהוקם מכוח חוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961 (להלן: "החוק") וכל מי שמעוניין לעסוק במקצוע עריכת דין חייב להיות חבר בה. מוזס אביב (להלן: "המבקש") הוא עו"ד במקצועו וחבר במשיבה ומשכך מוטלים עליו כל החובות המוטלות על החברים בלשכה מכוח החוק ובין היתר חובת תשלום דמי חבר שנתיים (להלן: "דמי חבר"). המבקש לא שילם את דמי החבר לשנים 2006 ו 2007 כנדרש ממנו ונותר חייב למשיבה סך נומינאלי של 1,560 ₪ העולים בצירוף הפרשי הצמדה וריבית לכדי סך התביעה.

המבקש דחה את דרישת המשיבה והעלה טענות רבות שהמהותיות שבהם מובאות להלן:

ראשית טען המבקש כי לא התקיימו התנאים הקבועים בהוראות חוק ההוצאה לפועל, תשכ"ז – 1967 להגשת תביעה זו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2009

ת"ט 08-181882 לשכת עו"ד בישראל נ' מוזס

שנית, טען שקביעת שיעור דמי החבר הינה תקנה בעלת פועל תחיקתי הדורשת הליכי פרסום כחוק בכדי שתהיה מחייבת והמשיבה התעלמה מסעיף 17 לפקודת הפרשנות ומהערות מבקר המדינה לעניין פרסום פרטים הנוגעים לדמי חבר.

שלישית, טען כי המשיבה עושה שימוש בכספים הנגבים כדמי חבר בין היתר לצורך מימון פעולות וולונטריות המוגדרות בסעיף 3 לחוק לשכת עורכי הדין כפעולות רשות ופעילות נוספת שכלל לא צוינה בחוק. משכך טען כי לא ניתן לחייבו לשאת במימון פעולות רשות על ידי הטלת תשלום חובה.

רביעית, טען כי המשיבה שהינה רשות המספקת שירותים בתמורה לתשלום חובה מנועה להפסיק לספק שירותים אלה במקרה של אי תשלום, ולאחר שהמשיבה לא הנפיקה לו תעודת עו"ד, יש לקזז מהסכום אותו היא מבקשת את שווי השירות אשר המבקש העמידו על סך 100 ₪ לכל שנה.

חמישית טען כי הריבית שחושבה מיום הגשת התביעה היא ריבית לא חוקית.

שישית טען כי המשיבה הנוהגת לתת הנחה לחבריה המקדימים לשלם את דמי החבר עד לתאריך ה-15 לינואר כשתאריך האחרון לתשלום הוא 31 במרץ ומשכך, פועלת היא בניגוד להוראות סעיף 93(ד) לחוק לשכת עורכי הדין וביטול ההנחה לאחר חלוף המועד הינו נוהל בלתי חוקי.

ב"כ המשיבה המלומד הגיב לכל הטענות הנ"ל ואף ציין טענות מקדמיות לפיהן בית משפט זה מנוע מלהכריע בפלוגתאות בין הצדדים, מחוסר סמכות עניינית או לחילופין, קיים מעשה בית דין בדמות דחיית העתירה בתיק בג"ץ 9212/03 ולכן אין מקום לדון בטענות אלו שנית.

המחלוקת בין הצדדים אינה מחלוקת עובדתית אלא משפטית ומתרכזת בשאלת חוקיות גביית דמי חבר על ידי המשיבה והאמצעים העומדים לרשותה לאכיפת הגבייה.

הלכה פסוקה היא (ראה ספרו של בר אופיר "סדר דין מקוצר", עמ' 223, ע"א 514/64 כהן נ' אשכנזי פ"ד יט(1) 696) שכשמדובר בשאלה משפטית, על בית המשפט להכריע במחלוקת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2009

ת"ט 08-181882 לשכת עו"ד בישראל נ' מוזס

כבר בשלב הבקשת רשות להתגונן ואין מקום ליתן הרשות רק בכדי לדון – במועד מאוחר יותר - במחלוקת המשפטית. משכך, מצאתי להכריע במחלוקת כבר בשלב זה.

דין

חשיבותה של לשכת עורכי הדין, האוטונומיה שלה והביקורת עליה

אמון הציבור במערכת המשפט נגזר גם מהאמון שנותן הציבור בעורכי הדין וניזון במישרין ממעשיהם, מדרך התנהגותם ומעבודתם. אמון הציבור במערכת המשפט בכללותה, כולל במוסדות לשכת עורכי הדין, הוא נדבך חיוני לשם שמירת אי-תלותה של הרשות השופטת ולשם קיום שלטון החוק במדינה דמוקרטית. ניתן ללמוד מהניסיון ההיסטורי כי לעצמאותה של לשכת עורכי דין במדינה מסוימת, תפקיד מכריע בעיצוב פניה של מערכת המשפט.

חוקרי הפרופסיה המשפטית בחו"ל הציעו שני מודלים לבדיקת תפקוד התאגדויות של עורכי הדין: המודל המסורתי- אלטרואיסטי והמודל הביקורתי של אינטרס עצמי (ראה פיל פנל: "Solicitors, Their Markets and Their Ignorant Public" The Crises of the Professional Ideal, in Essays in Law and Society Zenon Banowski e Geoff Mugaian, EDS. 1980. 67-83).

על פי ניתוחים של כלכלה ומשפט, שוק השירותים המשפטיים סובל מכשלי שוק ומבעיות שליחות המצדיקים את התערבות המחוקק (ראה אוגוס, "Regulation on the Legal Profession in England and Wales". (1993)). חוקרים רבים שחקרו את תופעת הסטיות מכללי האתיקה של עורכי דין בארצות הברית, הגיעו למסקנה, כי הפרופסיה המשפטית כשלה כישלון רחב-ממדים בניסיונה לפקח על ציות עורכי דין לכללי האתיקה המקצועית ובניסיונה למנוע סטיות מהם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2009

ת"ט 08-181882 לשכת עו"ד בישראל נ' מוזס

בספרו לגבי עורכי הדין בארצות-הברית טוען אָבֶל כי הפרופסיה המשפטית אינה עוסקת בפיקוח אפקטיבי על התנהגות בלתי הולמת של עורכי הדין (ראה *American Lawyers* Oxford University Press (1989), 143).

פיליפ שטרן טען בספרו כי האוטונומיה של התאגדות עורכי הדין משרתת את האליטה המקצועית ומשמשת כנגד עורכי דין מן השורה (ראה *"Lawyers on Trial"*, New York, Times Books.Ch. 9: Lawyers as Their Own Policemen, PP. 83-95).

דוד ווילקינס ניסה במאמרו *"Who Should Regulate Lawyers?"*, שפורסם ב- *Harvard Law Review* (1992) 799 לבנות מסגרת לאנאליזה השוואתית של המערכות

מצויות והרצויות בקשר לאכיפת כללי אתיקה על עורכי הדין. במאמרו מחלק ווילקינס את מערכות האכיפה לארבעה מודלים פאראדיגמטיים: פיקוח משמעותי אוטונומי, פיקוח אחריות, פיקוח ארגוני ופיקוח המחוקק. הוא מחלק את הטיעונים של המודלים הללו לחובה ולשלילה: "לטענות התאמה" - שהן טענות יעילות בקשר לעלות ולתועלת של אסטרטגיות אכיפה מסוימת; ול"טענות עצמאות" - הבודקות אם כללים מסוימים מקדמים או מחלישים את עצמאותו של עורך הדין. לטענתו, כדי להגיע להחלטה נכונה בכל אחת מהקטגוריות, יש צורך לשים לב לשוני בקונטקסט האכיפה. ווילקינס בודק אם בחירת מערכת אכיפה מסוימת תשפיע על עורך דין לנהוג נגד האינטרס-העצמי ולצורך כך בונה מטריצות המאפיינות התנהגות עורך דין בצירים של סוגי לקוחות ושל סוגי התנהגויות שונות.

גם בישראל מתעוררים מדי פעם גלי ביקורת, לעתים קשים, על תפקודה של לשכת עורכי הדין. גורמים שונים טוענים שיש לבטל את מוסד הלשכה כגורם מחייב, ולהופכו למוסד וולונטרי בלבד (ראה בג"ץ 2334/02 *עו"ד חיים שטנגר נ' יו"ר הכנסת ואח'*, פד"י נ"ח (1) 786) או לפגוע באוטונומיה שלה, כגון פרופ' עלי זלצברג במאמרו המאלף *"קשר משפטיים ישראלי: על לשכת עורכי הדין בישראל ובעלי בריתה"*, משפטים ל"ב (1) 43.

המאמר הצביע על כי ההסדרה המוסדית של מקצוע עריכת הדין בארץ היא חסרת תקדים מבחינת האוטונומיה המונופוליסטית שלה בהשוואה למקצועות אחרים ולמקצוע עריכת הדין בחו"ל. לדעת זלצברג, בתי משפט נטו להיטיב עם הלשכה ועם מוסדותיה בפרשנות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2009

ת"ט 08-181882 לשכת עו"ד בישראל נ' מוזס

החקיקה בשנותיה הראשונות שינוי הגישה והמגמה גרמו להתנגשות חזיתית בין ראשי לשכת עורכי הדין לבין ראשי מערכת המשפט בארץ בסוף המאה שעברה.

ההצדקה של הפיקוח העצמי של הפרופסיה על חבריה, נעוצה בגישה הפונקציונאלית בתחום הסוציולוגיה של עריכת הדין. לפי גישה זו קיים הסדר בין הפרופסיה לבין החברה, ראה רוישמאיר **"Lawyers and their society: a comparative study of the legal profession in Germany and the United States"**, Cambridge, Mass. Harvard University Press.

הסדר זה מכונה "מודל העסקה" (Model Bargain). לפי מודל זה, לפרופסיה עסקה עם החברה; במסגרת העסקה, זוכים עורכי הדין לאימון, לאוטונומיה מפני פיקוח חיצוני, להגנה מפני תחרות חיצונית, לתשלום משמעותי תמורת שירות ולסטאטוס גבוה. כל אלו מוענקים תמורת פיקוח עצמי אינדיווידואלי וקולקטיבי האמור להגן הן על האינטרסים של הקליינטים והן על האינטרסים של הציבור.

הצורך בפיקוח עצמי של הפרופסיה על חבריה נעוץ בעובדה, כי עורך הדין נאלץ במסגרת עיסוקו, לתמרן בין חובותיו ל"שותפי-התפקיד" השונים שלו. במקביל יש לעורך הדין חובות ללקוחות שלו - לעורכי דין עמיתים, לבית המשפט (עליו להיות "Officer of Court") ולפרופסיה המשפטית בכללותה. במונחים סוציולוגים מצוי עורך הדין בקונפליקט תפקודי מתמיד בין הציפיות השונות, שמפנים כלפיו שותפי התפקיד שלו.

לדידי, מקצוע עריכת הדין הוא מקצוע מיוחד. עליו לסייע לבית המשפט בעשיית משפט צדק ללא מורא ופחד מאיש. בהפקדת אוטונומיה פרופסיונלית בידי לשכת עורכי הדין יש משום הכרה בתפקידיו המיוחדים של עורך הדין; אף יש בה כדי להבטיח שתפקידים אלה יתבצעו במקצועיות, ביושר וללא פחד מהגורמים השונים (ציבוריים או פרטיים), עמם הוא מצוי במאבק מתמיד.

בהיות הלשכה בלתי תלויה, רשאים חבריה להתקומם כנגד מעשים של אנשי רשויות השלטון, ללא מורא מהצבא ומהמשטרה - זרועות הרשות המבצעת ואף כנגד עוולות הנעשות על ידי הרשות השופטת, ולמתוח ביקורת עליה. לשכת עורכי הדין מגינה על האוטונומיה של חבריה, על חופש פעילותם ועל התבטאויותיהם. לכן יכולים עורכי הדין לזקוף ראשם ללא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2009

ת"ט 08-181882 לשכת עו"ד בישראל נ' מוזס

חת ולייצג את הצדדים המתדיינים ואת האזרחים מול השלטון ואף להתעמת עם בית המשפט כשנשללים זכויותיהם של לקוחותיהם כפי שעה אברהם אבינו כשלא חשש לעמוד מול השופט העליון בראותו עוול שייגרם כתוצאה מ"ענישה קולקטיבית" ולהטיח בו בהתרסה "השופט כל הארץ לא יעשה משפט???" (בראשית, יח, כה).

לדעתי, כפיפות כזו או אחרת של לשכת עורכי הדין ל"רגולאטור" כזה או אחר, הייתה פוגעת בעצמאותה של הלשכה ושל עורכי הדין. כמו כן היא הייתה פוגעת בכוח עמידתם אל מול מוסדות השלטון אם אלו פעלו בשרירותיות.

הקשר בין היות הלשכה בלתי תלויה ובין היכולת שלה לממן את פעילותיה ללא צורך במימון מהקופה הציבורית הוא קשר בל יינתק.

המסקנה המתבקשת היא כי אל לו לבית המשפט להתערב התערבות יתר בניהול הפרופסיה המשפטית ועליו לנהוג בזהירות רבה כששאלות הנוגעות לניהול הפנימי של מוסדות הלשכה, ניהול תקציבה וקביעת דמי חבר, מגיעים לפיתחו.

דו"ח מבקר המדינה משנת 1999

לפני הכל ברצוני להביע את תרעומתי על כי שני הצדדים שבו והתייחסו שוב ושוב לדו"ח מבקר המדינה לעניין לשכת עורכי דין משנת 1999. סעיף 30 לחוק מבקר המדינה, התש"ח – 1958, קובע מעין "חיסיון מוחלט" בקשר לדו"ח. התעלמות מסעיף זה וניסיונות חוזרים "לעקוף" האיסור הנ"ל אינו הולם. מוסד הביקורת הוא מוסד חשוב מעין כמותו אך הניסיון להיתלות בו בהליכים בבית המשפט פסול מכל וכל. דו"ח מבקר המדינה כמוהו כ"עדות מפי הסברה" וכ"חוות דעת מומחה".

הדבר האחרון שזקוקים אנו הוא להתרוצצות מבקר המדינה ונציגיו בין בתי המשפט בכדי להיחקר נגדית על אמירות או קביעות בדוחותיו. תפקידו ודרך פעילות של מבקר, מטרותיו ותכליתו ייחודיות ושונות בתכלית מדרך פעילותו של בתי המשפט (ראה בג"צ 625/75 יום יום נ' מבקר המדינה, פד"י 348(1) ל' ובג"צ 4914/94 טרנר נ' מבקרת המדינה, פד"י מ"ט(3)771).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2009

ת"ט 08-181882 לשכת עו"ד בישראל נ' מוזס

סמכות עניינית של בית משפט זה

ב"כ התובעת המלומד טוען בסיכומיו (ראה ס' 21-22) כי טענות הנתבע הן טענות שאין לבית משפט זה סמכות לדון בהן. אינני מקבל טענה זו. סבורני שהמבחן הראוי לקביעת סמכותו העניינית של בית משפט בתיק זה הוא מבחן הסעד. תביעה זו נולדה עקב חוב כספי, והנתבע המעוניין להצדיק את סירובו לשלם מנמק זאת בנימוקים שמקומם להישמע בבית משפט זה, כשאלה אגבית ובסמכות "נגררת".

לעניין זה יפים דברי הש' רובינשטיין ברע"א 3879/05 עיריית חדרה נ' חג'ג' אמריקה ישראל בע"מ [פורסם בנבו]:

**"אין כאן תקיפה ישירה של ההחלטה המינהלית, אלא תובענה כספית
שההחלטה המינהלית נבחנת אגבית לה"**

בית המשפט העליון הכיר במבחן הסעד כקובע הסמכות העניינית של בתי המשפט במקרים רבים. ראה למשל רע"א 483/88 מפעלים פטרוכימיים נ' מדינת ישראל פ"ד מד (3) 812, שם הוחלט כי:

**"...אפילו נולדה תביעתו הכספית של פלוני בתחום המשפט המנהלי
נתונה הסמכות לדון בה לבתי המשפט האזרחיים..."**

ברע"א 6590/05 עיריית אשדוד נ' שמעון צרפתי בע"מ [פורסם בנבו] קבע כבוד הש' גרוניס בעודו מבדיל בין סעד הצהרתי לסעד כספי בהיא לישנא:

**"ההבדל בסעד המבוקש בין שני ההליכים הוא שמביא לתוצאות
שונות..."**

ובהמשך:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2009

ת"ט 08-181882 לשכת עו"ד בישראל נ' מוזס

"לפיכך, כאשר אדם מעוניין בביטולה או בשינויה של החלטה שנתקבלה על ידי רשות מקומית, ובהעדר הסדר מיוחד, עליו לפנות לבית המשפט לעניינים מנהליים. שונים הם פני הדברים כאשר הסעד המבוקש הינו סעד כספי...."

למדים אנו כי תביעה כספית מקומה בבתי המשפט האזרחיים. סעדים הצהרתיים – מינהלים כגון ביטול החלטות שניתנו וכו', הם אלו שמקומם מונח בועדות המנהליות ובבית המשפט לעניינים מנהליים.

מעשה בית דין כתוצאה מההחלטה בבג"ץ 9212/03

לדידי, אין לראות בהחלטת בית המשפט העליון מתאריך 1.9.04 כשבתו כבית משפט גבוה לצדק כמעשה בית דין היוצר השתק בפני הנתבע לעניין טענותיו על התנהלות התובעת. מהחלטה זו עולה ברורות כי הסיבה לדחיית העתירה מקורה בכך שהעותר (שהוא איננו הנתבע דכאן) חזר בו מהעתירה לאחר שקיבל את עצת המותב בבית המשפט העליון. כתוצאה מכך גם לא ניתן צו להוצאות. מאלה למד אני כי העתירה לא נדונה לגופה ולא נדחתה לגופה. משכך, אין מקום למנוע מהנתבע להעלות טענות על התנהלות התובעת הדומות לטענות שהועלו בעתירה טרם שנמשכה על ידי בא-כוחו דכאן.

הגשת תביעה על סכום קצוב בלשכת ההוצאה לפועל

תיקון מס' 24 לחוק ההוצאה לפועל הוסיף את סעיף 81 א' המאפשר הגשת תביעות בסכום קצוב פחותים מ - 50,000 ₪ ישירות ללשכת ההוצאה פועל. בהתנגדות טען המבקש כי המבקש לא חזר על טענה זו בסיכומים וטוב שכך. בעניין זה גם לא מצאתי ממש בטענה כנגד הריבית המתווספת לקרן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2009

ת"ט 08-181882 לשכת עו"ד בישראל נ' מוזס

תקנה בעלת תוקף תחוקתי

בע"פ 213/56 היועץ המשפטי לממשלה נגד אלכסנדרוביץ פ"ד י"א (1) 695, קובע השופט זוסמן כדלהלן :

"סימני ההיכר של תקנה כזו שניים הם: ראשית: כי תקבע נורמה משפטית, ותביא בדרך זו לשינוי במשפט הנהוג במדינה, ושנית: כי תהא זאת נורמה כללית או "מופשטת", הינו נורמה המופנית אל הציבור כולו, או לפחות אל חלק בלתי מסוים ממנו, שלא נקבע לפי שמותיהם של המוענים אליהם מכוונת התקנה, ואילו תקנה אשר אין בה כל נורמה, או שיש בה נורמה אשר לא הופנתה אל הציבור "בעילום שם", אלא באורח קונקרטי לאדם מסווי הנקרא בשמו, או לאנשים מסוימים הנקראים בשמם וכל תקפה מתמצה לגבי אדם זה או אנשים אלה, תקנה כזו אינה תקנה בת-פועל תחיקתי הטעונה פרסום, לפי סעיף 17 לפקודת הפרשנות. "

מסי החבר הם תשלום שדרישתו מופנית לחברי הלשכה שהם עורכי דין בישראל ותו לא. דרישת דמי החבר אינה יוצרת נורמה משפטית שיש בה להביא לשינוי במשפט הנהוג במדינה. משכך, אין זו תקנה בעלת פועל תחיקתי ואין חובה (מכח זאת!) לפרסמה ברשומות.

דמי חבר: אגרה? מס?

דמי חבר המשולמים ללשכת עורכי דין איננו "מס". מבחינת דיני המיסים היא גם לא "אגרה". אין ולא חייב להיות קשר בין פעילותו של חבר בלשכה או במקצוע לבין הסכום שהוא משלם כדמי חבר. לא יעלה על הדעת שעורך דין המופיע רק פעם בחודש בבית המשפט, ידרוש לשלם פחות ממי שמופיע כל יום בבתי המשפט. לא יעלה על הדעת שעו"ד שאינו מעוניין לקבל את ירחון הלשכה ידרוש לשלם פחות מאחרים. דמי החבר הם סכום קבוע שמשולם עבור מימון כלל הפעילויות של לשכת עורכי הדין, ללא קשר למידת הנאתו/אי הנאתו של עו"ד מסויים מאותן פעילויות. משכך, גם אין מקום לטענת "קיצוץ" החוב למול שירות שלא התקבל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2009

ת"ט 08-181882 לשכת עו"ד בישראל נ' מוזס

הגדרת "תאגיד" לפי חוק יסודות התקציב

סעיף 21 לחוק יסודות התקציב התשמ"ה 1985 מגדיר מהו תאגיד לעניין החוק, כדלהלן:

"(1) תאגיד שהוקם בחוק או מכוח סמכותו של שר שניתנה בחוק, והוא

מוסד של המדינה או שנתקיים בו אחד מאלה:

(א) הממשלה משתתפת בתקציבו, במישרין או בעקיפין;

(ב) חבריו או חברי הנהלתו, כולם או מקצתם, מתמנים בידי הממשלה

או בידי שר; למעט בנק ישראל, רשות מקומית וחברה ממשלתית"

מעיון בחוק דברי החוק עולה כי הלשכה היא גוף אוטונומי שתקציבו מיוסד על דמי החבר של החברים בלשכה. אף שהוקם מכוח חוק, הרי שאינו מוסד של המדינה. חברי הוועד המרכזי והוועדים המחוזיים אינם ממונים בידי הממשלה או בידי שריה. אומנם יש בין חברי גופי ההנהלה של הלשכה תפקידים שהוקצו לנושאי משרות ציבוריות שהתמנו על ידי הממשלה על ידי שרים, אך אלה לא התמנו לתפקידים כדי שיהיו נושאי תפקיד בלשכה דווקא אלא מונו לתפקידים לצורך התפקיד, וכחלק נגזר מכך הם גם חברי הנהלת הלשכה. משכך סבורני כי אין מקום וצורך לאישורו של שר האוצר לשיעור קביעת דמי החבר.

חלוקת העוגה התקציבית ופעילות הלשכה ושימוש בתקציב עפ"י החוק

המבקש טען שעל המשיבה להפחית דמי החברה כך שתקציב פעולות המשיבה יעמוד ביחס סביר לתקציב פעולות החובה. המשיבה טוענת כי מידת היחס הסביר בין תקציב פעולותיה לבין תקציב פעולות החובה שלה מסור לשיקול דעתה וכי היחס התקציבי בין פעולות החובה שלה לשאר הפעולות הינו יחס סביר.

תפקידי החובה של הלשכה אינם מתמצאים בפעולות החובה המנויות בסעיף 2 לחוק לשכת עורכי הדין אלא כוללים את תפקידה וחובותיה של הלשכה המוגדרים בסעיף 1 לחוק לדאוג לאיגוד עורכי הדין בישראל ולשקוד על רמתו וטוהרו של מקצוע עריכת הדין.

הלכה היא כי בית המשפט "לא יתערב בשיקול דעת המסור לרשות מינהלית ולא ישים עצמו במקומה של רשות זה אלא אם כן חוסר הסבירות יורד לשורשו של העניין..." (ראו בג"צ 558/79 גמל ואח' נ' הסוכנות היהודית ואח' פד"י 42(1), 424, בעמ' 429) בית המשפט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2009

ת"ט 08-181882 לשכת עו"ד בישראל נ' מוזס

ינהג בריסון והתאפקות לבל ימצא ממיר את שיקול דעתה של רשות המינהלית ושיקול דעתו שלו.

מידת היחס בתקציב בין פעולות החובה של הלשכה ושאר הפעולות מסור לשיקול דעתה של הלשכה. יתירה מזו, סבורני שיחס זה עומד במבחן הסבירות לאור העלויות השונות של מגוון השירותים המסופקים על ידי הלשכה.

חובת פרסום גובה דמי חבר והתיקון 29 לחוק לשכת עו"ד

תיקון 29 לחוק והחובה לפרסם את קביעת דמי החבר, אינו חל רטרואקטיבי ואינו רלוונטי לשנים הנדונות בתיק זה. אינני מקבל את טענת הנתבע ולפיו התיקון בא רק כדי לציין ולהביע ולחזק את המצב המשפטי הקיים.

לדידי, התיקון מוסיף על הקיים וממנו למדים דווקא להיפך, דהיינו שעד לכניסתו לתוקף של התיקון לחוק, לא הייתה כל חובת פרסום בעניין.

ההנחה הגלומה בתשלום מוקדם של דמי חבר

גם הטענה של הנתבע לעניין האפליה הנוצרת בעקבות ההנחה הניתנת למקדימים דינה להידחות. אין הצדקה לתת הנחה בתשלום למאחרים לשלם, ואין בהנחה זו, כל אפליה אסורה.

הנחה זו מטרתה ל"דרבן" את התשלום ולהקל בגבייה. הנחה זו אינה נוגדת את האמור בסעיף 93 לחוק, ואין מדובר "קנס" למי שלא משלם את דמי החבר עד ליום 15.1.

משכך, ולאור כל האמור לעיל, התנגדות המבקש נדחית והנני נותן צו לחידוש הליכי ההוצאה לפועל בתיק 01-03839-58-1.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 דצמבר 2009

ת"ט 08-181882 לשכת עו"ד בישראל נ' מוזס

הוצאות משפט

מן הראוי היה להורות על כי המבקש יישא בהוצאות המשיבה בגין ההליך. עם זאת, כיוון שהמשיבה ראתה לנכון להגיש סיכומים החורגים בהרבה ממכסת העמודים שהוקצבו על ידי בית המשפט וזאת מבלי שקיבלה רשות לכך, אין לי דרך ממשית להביע תרעומת אלא בכך שאינני רואה לנכון לעשות צו להוצאות.

המזכירות תשלח פסק דין זה בדואר רשום לצדדים

ניתנה היום, ו' טבת, תש"ע, 24 דצמבר 2009, בהעדר הצדדים.

מנחם קליין, שופט

הוקלד על ידי שולמית שלום